

Şeniz'in küçük lokantasında annem ve arkadaşlarıyla bir öğle buluşması

Annelerdeyim. Salonun ucundan, konuşmaları dinliyorum:

"Şeniz Lakay, uzun yıllar çalıştığı Pabetland'dan ayrıldıktan sonra şimdi Karaköy'de Bankalar Han'ın beşinci katında Karaköy'üm adında küçük bir lokanta

açmış. Hanın sahibi Esra Bereket, Şeniz'in yakın arkadaşıymış. Hem o hem de diğer arkadaşları bu işe girişmesi için onu yüreklendirmişler. İyi de etmişler. Zaten Şeniz evde oturamazmış, sıkılırmış. Geçenlerde birileri gitmiş, onlar anlatmışlar: Kadın elinin değdiği hemen belli olan, terası, damlar üstünden gözüken deniz manzarasıyla gerçekten hoş, şirin bir yermiş. Her gün değişik bir yemek çıkıyormuş. Ama günün yemeğinin dışında çeşitli salatalar, ızgaralar, - hele hele turtalar - isteyene yığınla seçenek varmış. Yemekler güzel, fiyatlar makulmuş. Müşteriler genellikle çevredeki işyerlerinde çalışanlar bir de elbet Şeniz'in arkadaşlarıymış. Kısacası hem yemek yemeye hem de Şeniz'i görmeye bir gün oraya gidilmeliymiş."

"O zaman birlikte gidelim" dedim. Kimlere mi? Benim "Cumhuriyet Kadınları" adını taktığım, çocukluğumda elleri sırtımda olan, gençliğimde hayranlıkla izlediğim, hayatta duruşlarına özendiğim, sonraları da ne kendi kuşağında ne de benden sonraki kuşakta izine bile rastlamadığım yaşama sevinçlerine ve çevrelerindeki herkese sirayet eden neşelerine imrendiğim annemin kırk yıllık arkadaşlarına: Selma Uluç, Mefkür

Figen BATUR

fbatur@hurriyet.com.tr

Üstün ve Nesrin Erdik'e. Benim canlarım ciğerlerime. Her zaman geniş bir arkadaş çevrem olduğunu düşündüm. Ama annemle kıyaslanınca neredeyse kalabalık fobisi olan, insan içine bile çıkamayan biri olarak tanımlanabilirim.

Onunla kimse başedemez. Gerçekten çok farklı çevrelerden, her birini ayrı ayrı sevdiği, üstlerine titredığı arkadaşları vardır. Ama benim için Selma Uluç'un, oğlumun Selmoş'unun yeri ayrıdır. Kalemle çizilmiş kaşları "Oçi çorniyee" şarkısının kendisi için yazıldığına yemin edebileceğiniz pırl pırl bakışları, kıpkırmızı dudakları ve isyankar kıvrıkcak saçlarını dizginlemek için taktığı beresiyle o zamanlar için öncü bir moda mı desem aykırı bir duruşumu desem kimselere benzemeyen, güzel, çok güzel bir kadındı. Otoriterdi, sertti. Hoşlanmadığı insanı yanına yaklaştırmaz, sevdiğine dünyasını açardı. O dünyada, usta bir fotoğrafçı olan kocası Halit Uluç'un apayrı bir yeri vardı. Fotoğraf peşinde Türkiye'yi ve dünyayı dolaşırlar, birlikte saatlerce golf oynarlardı. İlahiyat Fakültesi Din Felsefesi profesörlerinden, sonraları Atatürk döneminin Diyanet İşleri Başkanlığı'nı yapmış, çeviriler dahil yetmiş kitap yazmış ünlü bir hocanın, Şerafettin Yaltkaya'nın tek kızıydı. Üstüne gül koklanmayan biricik kızı.

Dik duruşunu ona borçlu olduğunu söyler.

■ Fotoğraflar: İlhami YILDIRIM

Soldan sağa: Selma Uluç, Nesrin Erdik, Mefkür Üstün, Tuncay Sünkitay ve Figen Batur.

BİR ŞEFKAT YUMAGI

Mefkür Üstün'e gelince, o farklı. Mefkür teyze bir şefkat yumağı. Çocukluğumda ilk Ayvazoski resimlerini onların evinde gördüm. Kayalara çarpan deli dalgalar.

İlk bliniyi onların evinde yedim. Sadece blini mi? Ben o evde hayatımın en leziz yemeklerini yedim. Birbirinden değişik ve olağanüstü güzel yemekler yapar, iştahı biraz fazla olan Kemali amcaya çok yediği için kızardı.

O yıllarda heceleyle heceleyle sökmeye çalıştığımız Fransızca'nın akıl almaz kurallarını üşenmeden tek tek bize anlatırdı. Neden şu sözcüğün eril, diğerinin dişil olduğunu, onun sayesinde öğrendik.

Görgüsü ortaydı da kültürünü kendine saklardı.

Konuşmadıkça, deşmedikçe, ne kadar bildiğini asla bilemediğimiz insanlardandı. Türkiye'nin önemli büyükelçilerinden, Viyana ve Moskova'da uzun yıllar çalışmış Hüseyin Faik Hozar'ın tek kızıydı. Üstüne gül koklanmayan biricik kızı.

Alçakgönüllü oluşunu ona borçlu olduğunu söyler.

ROMANLARDA RASTLANIR

Şeniz Lakay'ın 'Nesrin anne' dediği Nesrin Erdik'e gelince, o şimdiki kuşakların asla anlayamayacağı, benzerlerine ancak romanlarda rastlayacağımız biri. Tıpkı "Bir uykuyu cananla beraber uyuyanlar, ömrün bütün ikbalini vuslatta duyanlar" misali, akıllı mı akıllı, yakışıklı mı yakışıklı Kamil Erdik'le karşılaştığı gün hayatının akışı değişmiş. Gündelik hayatın zorlukları, sorunları, her mevsimi bir yaz olan, başka rüzgarların estiği, gülün solmayı, mehtabın azalıp bitmeyi bilmediği günlerde geçmiş. Annesi çok güzel bir kadınmış. Babası ona sevdalı. Türkiye'nin önemli valilerinden Mustafa Adli Bayman'ın tek kızı. Üstüne gül koklanmayan biricik kızı.

Mutlak kavramıyla tanışmasını ona borçlu olduğunu söyler.

Birbirlerine zerre kadar benzemeyen, oluşları, duruşları, öncelikleri farklı bu üç kadının ortak

bir paydaları olduğunu düşünüyorum: Hayata karşı bitmek bilmez iştahları, keskin zekaları bir de hepsinin harcındaki özgüven.

Bence üstüne gül koklanmayan tek gül olmaktan geçen.

SÖZLEŞTİĞİMİZ GİBİ..

Sözleştiğimiz gibi, bir öğle üstü Karaköy'de Şeniz Lakay'ın lokantasında buluştuk. Tam anlattıkları gibi.

Gittiğimde herkes gelmiş, çoktan yemeklerini söylemiş, ortada bir şişe Kalecik Karası, Şeniz'le konuşuyorlardı. Şeniz'i tanıdıklarını biliyordum da on altı yaşında sınırsızlaşmış aşık olduğu Yusuf Lakay'la aralarını yapanın Mefkür teyze olduğunu biliyordum.

O günün benim için en büyük sürprizi geciktirdiğim için, alı al moru mor içeri girerken Hamit Bey'le karşılaşmam oldu. Hamit Belli'yle.

Oğlu Tuğrul'la yemeklerini yemiş, kahvelerini içmiş, tam kalkmak üzereydiler. Ayaküstü sohbet ettik. O gün de sormadım, bugün de bilmiyorum: Acaba hatırlar mı?

Yıllar önce, Akbank'ın genel müdürüken bir arkadaşımın çıkartmaya çalıştığı Kent Kültürü Dergisi için reklam toplama işini üstlenmiştim. Elimde derme çatma bir örnekle Hamit Bey'in karşısına dikildim. Bu dergiyi yayınlamak istiyorduk ama paramız yoktu. Çağdaş Türk

resmini desteklediğini, Akbank adına ciddi bir koleksiyon yaptığını, sanatsever bir insan olduğunu biliyorduk. Acaba ilgilenir, o zamanlar bin yıl yaşayacağına, ortalığı sarsacağına inandığımız dergimizin arka kapağı için bir reklam verebilir miydi? Hamit Bey, eline tutuşturduğum karalamaya şöyle bir baktı ve arka sayfa ilanlarının kaç lira olduğunu sordu. Geçmiş gün, unuttum; bir rakam söyledim. Gülümsedi ve 'Hürriyet'ten pahalısınız' dedi. Ama, çıktığı sürece de -topu topu iki sayı- arka sayfaya siyah beyaz Akbank reklamını verdi.

Hamit Belli'ye o günden kalma bir vefa borcum vardır. Akli bir karış havada ama gönlü sanatta insanlara nasıl zarafetle yaklaştığını yaşadım, bilirim. Olur da bu yazıyı okursa, inceliği için, gecikmiş teşekkürlerimi iletirim.

Sonra masaya geçtim. Bir bardak şarap içtim. Nefis bir salata yedim.

Eskilere, çok eskilere gittim.

KARAKÖY'ÜM

Adres: Kemeraltı Caddesi No: 4
Bankalar İşhanı 5. kat -
Karaköy - İstanbul
Tel: 244 68 08
Fiyat adam başı 10-15 milyon.
Rezervasyon gerekmiyor.

Lemon Meringue Pie

Pie Hamuru:
2 bardak un,
6 yemek kaşığı soğuk su
1 çay kaşığı tuz
250 gr. sana yağının 3/4'ü.
Pie orta derece fırında pişecek.
Ortası - Lemon Cheese
4 yumurta

3 çay bardağı şeker,
3 limon suyu
2 limon rendesi
1 ceviz büyüklüğünde tereyağı
Benmari usulü pişirilecek.
Üstü - Meringue Kısmı
10 yumurta akı iyice çırılacak

1 paket vanilya,
2 yemek kaşığı pudra şekeri.
Pişmiş Pie'nin üstüne Lemon Cheese konacak onların hepsinin üzeri çırpılmış yumurta akı ile sıvanacak tekrar fırına konup üzeri kızarana kadar pişirilecek.

TT-503208

Kişisel Arşivlerde İstanbul Belleği
Taha Toros Arşivi

